

Čís. 6816.

Bylo-li manželce povoleno prozatimní opatření placením výživného po dobu sporu o výživné, jest manžel oprávněn domáhati se zrušení prozatimního výživného, bylo-li manželství právoplatně rozloučeno z viny obou stran, třeba ještě spor o výživné nebyl skončen. Dvorského dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s. nelze tu obdobně použítí. Šu 19 rozlukového zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. nelze užítí, bylo-li za jeho platnosti manželství rozloučeno bez předchozího rozvodu.

(Rozh. ze dne 22. února 1927, R I 90/27.)

Návrh manžela, by bylo zrušeno prozatimní opatření, jímž mu bylo nařízeno platiti manželce výživné po dobu trvání sporu, — s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d prozatimní opatření zrušil. D ů v o d y: Zamítnutí návrhu žalovaného na zrušení prozatimního opatření odůvodňuje prvý soud tím, že opatření to určeno bylo na dobu trvání sporu o výživné, spor není posud skončen a žalovaný sám udal, že požívá příplatku na manželku. Názor ten jest právně mylný, neboť podle Šu 399 ex. ř. může soud zrušiti neb omeziti prozatimní opatření také před uplynutím doby, na niž bylo předem povoleno, nastal-li některý z případů v § tom pod čís. 1—4 uvedených. Příklad takový skutečně nastal (§ 399 pod čís. 4 ex. ř.). Žalobkyni bylo prozatimním opatřením přičteno prozatimné výživné na základě žaloby, již proti svému manželu uplatňovala zákonitý nárok na výživné podle Šu 91 obč. zák. Manželství stran bylo však mezitím rozloučeno právoplatným rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 9. června 1926 z viny obou stran. Následkem toho nemá již žalobkyně nároku na zákonné výživné, neboť podle Šu 1266 obč. zák., uznáno-li rozsudkem na rozluku, přísluší jen straně bezvinné plné zadosťučinění, tedy i nárok na poskytování dalšího výživného, které by jí takto uniklo. Žalobkyni nepřísluší však proti žalovanému nárok na výživné ani na základě Šu 19 zák. rozl. ani na základě dvor. dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 sb. z. s., jehož použití lze toliko při rozvodu z viny obou stran a poněvadž rozsudkem nejvyššího soudu žalobkyni nárok na zákonitě výživné je právoplatně oduznán, odpadl tím předpoklad prozatimního opatření a bylo proto k návrhu žalovaného, o němž žalobkyně při roku dne 17. listopadu 1926 byla slyšena, vysloviti zrušení jeho podle Šu 399 čís. 4 ex. ř. Že žalovaný posud béře přídavek na manželku, je nerozhodno, poněvadž představený jeho úřad na oznámení o právoplatném rozloučení manželství je oprávněn vyplácení přídavku zastaviti, pokud se týče požadovati vrácení neoprávněně vybraného přídavku srážkou z platu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody stížnosti nebylo vyvráceno správné věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Nelze zejména přisvědčiti stěžova-

telce, že jí po případě přísluší nárok na výživné podle dvorního dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 sb. z. s. a podle §u 19 rozluk. zák. Tento dvorní dekret platí jen pro případy oboustranně zaviněného rozvodu, je výjimečným předpisem zákona, proto jest vyloučeno podle §u 7 obč. zák. obdobné jeho použití. Předpis §u 19 rozluk. zákona jest jenom ustanovením pro případy, kdy lze se domáhati rozluky podle nové úpravy zákonné na základě předchozího rozvodu (§§ 15 a násl. rozluk. zákona), kterýžto předpis jenom z této příčiny zachovava v platnosti ujednání stran a soudní rozhodnutí z předchozí doby a dovoluje z důležitých příčin žádati nové uspořádání majetkových poměrů pořadem práva, což nedopadá v tomto případě, v němž manželství stran rozloučeno bylo bez předchozího rozvodu za platnosti nového práva manželského a stěžovatelka podle spisů nemá pro sebe ani v ujednání, ani v zákoně právního důvodu, podle něhož by se mohla domáhati úpravy majetkoprávních poměrů ze svého někdejšího manželství, jež důsledkem její spoluviny rozloučeno bylo právně bez jakéhokoliv nároku na odškodnění (§ 1266 obč. zák.).

Čís. 6817.

Předpisu §u 575, třetí odstavec, c. ř. s. dlužno použiti i tehdy, když doba pro vyklizení nebo převzetí najatého předmětu byla určena soudním smírem, uzavřeným v řízení o žalobě podle §u 569 c. ř. s., nebo rozsudkem vyhovějším této žalobě. Lhostejno, že smírem byla upravena i povinnost nájemce vrátiti nájemní předmět v tom stavu, v jakém mu byl odevzdán.

(Rozh. ze dne 22. února 1927, R I 96/27.)

Soud prvního stolu zamítl návrh vymáhajícího věřitele, by byla povolena exekuce vyklizením, maje za to, že uplynutím doby §u 575, třetí odstavec, c. ř. s. pozbyl exekuční titul účinnosti. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by nehledě k zamítacímu důvodu, jehož použil, znovu rozhodl o návrhu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud neposoudil věc správně, vyhověv návrhu vymáhající strany na povolení exekuce vnučeným vyklizením přes to, že návrh byl podán teprve po uplynutí lhůty §u 575 třetí odstavec c. ř. s. Pokud rekursní soud odůvodňuje toto rozhodnutí tím, že se návrh na povolení exekuce opírá o soudní smír, jenž byl uzavřen o žalobě na vyklizení ve smyslu §u 569 c. ř. s., kdežto ustanovení §u 575 třetí odstavec c. ř. s. o omezení platnosti exekučního titulu mluví jen o soudní a mimosoudní výpovědi, o příkazu k odevzdání a převzetí nájemního předmětu, proti němuž nebyly podány včas námitky, a o pravoplatných rozsudcích, vydaných o takových námitkách, není tento názor správný. Předpis §u 575 třetí odstavec c. ř. s. nelze vztahovati pouze na případy v něm výslovně